

*Det finns
bara en
av mig*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

*Det finns
bara en
av mig*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

 SAGA
EGMONT

Cecily von Ziegesar

GOSSIP GIRL

Det finns bara en av mig

Översättning
Carina Jansson

SAGA EGMONT

Gossip Girl: Det finns bara en av mig
är översatt från engelska av Carina Jansson efter
Gossip Girl: Would I Lie to You

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2006, 2020 Cecily von Ziegesar och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726051414

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Sanningen är tveklöst vacker, men det är också lögnen.

Ralph Waldo Emerson

gossipgirl.net

[topics](#)

[◀ previous](#)

[next ▶](#)

[post a question](#)

[reply](#)

OBS! Alla namn på platser, personer och händelser har ändrats eller förkortats för att skydda de oskyldiga. Mig, alltså.

hej alla!

Känner ni er någonsin som världens lyckligaste tjej? Men det är ingen av er, för det är jag. Just nu ligger jag och solar på übersociala, helt magnifika Main Beach i East Hampton och ser alla snygga collegekillar dra av sig sina pastellfärgade Lacoste-tröjor och smörja in sina solkyssta axlar med Coppertone. Det finns en anledning till att alla New York-bor som inte vill lämna staden helt och hållet semestrar i Hamptons, och det är samma anledning som får folk att bära Christian Louboutin-sandaler och flyga första klass - det bästa är helt enkelt bättre.

Och på tal om det bästa, så gör ingen det bättre än Eres. Jag är en blygsam flicka, men till och med jag tycker att jag är skitsnygg i min mangofärgade bikinibehå med halterneck och matchande byxor i shortsmodell. Okej, jag kanske inte är så blygsam, men varför skulle jag vara det? Om ni var så här snygga på en vit sandstrand i Hamptons skulle ni också prata om det. Som jag fått lära mig på min

privata flickskola på Upper East Side – det är inte skryt om det är sant.

Gudskelov att sommaren är här så att vi äntligen kan ta itu med den tuffa uppgiften att slappa. Efter hektiska juni på Manhattan har juli anlant med en mild bris från havet och stående bokningar på Hamptons bästa restauranger. Det är inte långt till kvava, fuktiga Manhattan, men vi strosar hellre runt barfota i våra mönstrade bikinis från Eres eller Missoni, och batiksaronger från Calypso, eller kör med nerfälld sufflett i våra platinafärgade Mercedes CLK 500, fram och tillbaka på Main Street i East Hampton, på jakt efter den svårfångade parkeringsplatsen och killarna i Billabong-shorts.

Vi är killarna med solblekt hår, på väg tillbaka från Montauk med surfingbrädorna på taket på våra Cherokees. Vi är tjejerna som fnissar från våra lime- och jordgubbsrandiga badlakan eller besöker någon aftersuntillställning på Aveda Salon i Bridgehampton. Vi är Upper East Sides prinsar och prinsessor, och nu härskar vi på stranden. Om du är en av oss, alltså De Utvalda, ses vi säkert snart. Det verkar som om säsongen redan har kommit igång, särskilt nu när några av våra favoriter har bestämt sig för att hedra oss med sin närvaro. Nämligen ...

Den dynamiska duon

Bara så ni vet – jag hänger inte heller med. Prognoserna för de här två verkar förändras dagligen. Är de vänner? Fiender? Vännender? Älskare? Ni vet vilka jag pratar om – **B** och **S**, och det enda jag är helt säker på är att de nu är officiella modeikoner. Ja, vi har vetat det hela tiden, men nu

verkar även modeeliten ha förstått det. Efter att ha träffat **B** och **S** under inspelningen av *Frukost på Fred's* förra månaden har en viss modeskapare i sammetstofflor med monogram - han med skalfasader på tänderna och den eviga solbrännan - bestämt sig för att låta flickorna bo i hans Georgica Pond-villa som inspirationskällor. Jag hoppas att hans menageri (som tydligen innehåller flera knähundar, ett par lamadjur och två läskigt magra, storögda modeller som förflyttats från anonymiteten i Estland för att bli stjärnor i hans kommande modekampanj) inte blir för avundsjuka på nykomlingarna. Åh, vem försöker jag lura? De där båda lyckas alltid göra alla avundsjuka. De har trots allt mycket att avundas ...

Sommar, och det är tufft att leva ...

... för alla andra. Det verkar som om vissa tjejer har tur i allt, och alla utom vi missar hela grejen. Till exempel:

Stackars **N**, som jobbar hela dagarna på sin tränares villa eller ligger och deppar vid poolen hemma i Georgica Pond alldeles ensam. Vad deppar han över? Den uppbrutna romansen med den där magra, tuggummituggande förortsbruden? Tro mig, hon skulle inte känna igen en Eres-bikini om så någon slog henne i den blonderade skallen med den. Men hallå - jag är tillgänglig ...

Stackars **V**, som är fast i sitt eget lilla helvete. Hon bor med sitt livs stora kärlek **D** men får inte kyssa honom, och plockar torra snorkråkor från sina svarta Carhartt-brallor medan de hyperaktiva pojkarna hon passar rapar alfabetet.

Och stackars **D** ... Okej, han kanske inte förtjänar så mycket medlidande eftersom han var otrogen mot **V** med

den där flummiga yogabruden, och nu är **V** fast i **D**:s lillasyster **J**:s ljusrosa rum, vägg i vägg. Dessutom har han ju sitt "jobb" och ett till synes oändligt förråd snabbkaffepulver. Ibland verkar det som om han gillar dåligt kaffe och dålig poesi mer än han gillar tjejer. Jag tror inte det är sant!

Era mejl

F Kära GG, jag vet inte vem jag ska vända mig till, så snälla hjälp mig. Jag försökte stöta på min snygga granne ett par trappor upp, men det funkade inte. Sedan träffade jag hennes oroliga rumskompis och det funkade hur bra som helst ... eller verkade göra det. Vi hade en romantisk sommar-i-storstan-grej på gång och hon sa till och med att jag kanske kunde komma och hälsa på henne i Hamptons. Men häromdagen knackade jag på hos henne, och då var hon borta. Inga möbler, inga kläder, ingen lapp, ingenting. Vad har hänt? Ska jag ringa henne, eller är det för påträngande?

Bummed and Brokenhearted

S Käre B & B, det kan vara svårt att hålla kvar de bästa av oss. Om ni är menade för varandra, så kommer hon tillbaka och överöser dig med fjärilskyssar. Om inte, vårda dina minnen och skyll på sommarromansernas övergående natur. Och om du är ute på marknaden igen kanske jag kan laga ditt krossade hjärta? Skicka ett foto!

GG

F Kära GG, världens konstigaste observation: utomjordiska klonversioner av ett par tjejer jag känner

lite från stan; en sexig blondin och en mager brunett, som fnissade på stranden nära Maidstone Arms tillsammans. De var som Louis Vuitton-kopior från en gatuförsäljare - på långt håll såg de nästan äkta ut, men när man kom närmare ... Tja, vissa saker går helt enkelt inte att fejka. Vilka i h-e är de?

Seeing Double

S Kära SD, nu när en viss blondin och en viss brunett har blivit muser åt en väldigt berömd och prålig modedesigner kommer vi att få se allt fler dubbelgångare som gör killar galna. Frågan är vem som kommer att lägga beslag på originalen?

GG

Observationer

B shoppade nytt bagage - en uppgift som förde henne till Barneys, sedan till Tod's, sedan till Bally. Tröttnar hon aldrig? Tydligen inte, och det gör inte hennes svarta AmEx-kort heller, vilket hon just fick tillbaka av sin mor efter sin 30 000-dollars internationella shoppingrunda. Hjälp! **S** syntes vid tidningskiosken i hörnet mellan Eighty-fourth och Madison, där hon köpte alla tillgängliga modemagasin som fanns och i smyg letade efter notiser om sig själv. Man måste ju ha något att läsa på stranden. En nedslagen **N** köpte ett sexpack ljummen Corona i den där sunkiga butiken i Hampton Bays. Ingen vet om han förberedde en romantisk solnedgång på stranden eller bara dränkte sina sorger. Med tanke på allt ståhej på avslutningsfesten efter *Frukost på Fred's* var det troligtvis det sistnämnda. **V** och **D** sågs tillsammans (men inte som du tror) på bodegan i hörnet mellan Ninetysecond och Amsterdam, där de

shoppade prylar till sitt gemensamma hem. De är som ett gammalt gift par - köper toapapper, men har inte sex. **K** och **I** var på Union Square Shole Foods, där de glatt krockade sina vagnar mot andra kunders medan deras svarta lyxåk väntade utanför. Ett gott råd, tjejer - ni kan handla med er krasse, riskakor och mineralvatten till Hamptons, men när ni tar för er sex eller sju gånger av smakproven på tryffel, så har ni sumpat bikinidieten. Men visst, de är väldigt goda. **C** återvände efter en veckas social frånvaro. Det visar sig att han har gömt sig i sin favoritsvit högst upp nya Boatdeck Hotel på Gansevoort Street ... och han var inte ensam - en viss blekt blondin vars rötter verkar ha växt över en centimeter lämnade aldrig hans sida. Minns ni henne? Det gör nog **N** i alla fall.

Det kommer att bli en het, sjudande juli, men jag vilar aldrig, som ni vet. Ni kommer alltid att veta vem som är på väg in eller ut, vem som våldgästar de trendigaste festerna på Gin Lane, Further Lane och alla andra smaklösa Hamptons-klubbar, och vem som smyger omkring i skydd av natten. Jag finns överallt. Åtminstone överallt där det räknas.

Ni vet att ni älskar mig,

gossip girl

s och b tittar i skrattspegeln

"Hallå? Hallå?" Blair Waldorf och Serena van der Woodsen svepte in i den sparsmakat inredda lobbyn i Bailey Winters moderna, femtiotalsinspirerade sommarhus i East Hampton. Utanför blommade hortensian, pollen flög omkring och temperaturen steg, men inomhus kändes luften klar och ren. Blair ställde sin laxrosa Tod's-väska i skinn på det zebrarandiga golvet och ropade igen.

"Hallååå?"

"Är det någon hemma?" Serena sköt upp sina vintagesolglasögon från Chanel i pannan. Hon var van vid antikviteter, men om hon hade ett sommarhus skulle hon vilja att det såg ut så här - elegant, rent och antikvitetsfritt.

"Ni är här, ni är här, ni är här!" Jetsetarnas modeskapare gled nerför den polerade elfenbenstrappan som ett barn på julaftons morgon, klappade glatt i händerna och skrek för att överrösta de fem skällande mopsarna som följde honom i hämlarna.

Blair kindpussades tre gånger med designern och lade för första gången märke till att han var så kort att hans huvud var precis i höjd med hennes haka. Efter att ha skapat kläderna till *Frukost på Fred's*, tonårsnyinspelningen av Audrey Hepburns klassiker *Frukost på Tiffany's* med ingen mindre än Blairs äldsta och

bästa vän Serena i huvudrollen, hade Bailey bjudit in Blair och Serena till sin egendom i Georgica Pond över sommaren. De skulle fungera som inspiration till hans nya kollektion, Summer/Winter by Bailey Winter, ett exklusivt urval av hans mest spännande sommar- och vinterkläder som bara skulle visas vid ett enda tillfälle.

”Tack så väldigt mycket för att vi fick komma”, spann Blair medan de fem små hundarna ivrigt luktade på hennes blekrosamålade tånaglar, för dagen klädda i – förstås – vita Bailey Winter-espadrillos.

”Var inte blyg!” kved designern över axeln på Blair och Serena, som stod kvar på tröskeln och tittade, ryckte till. ”Kom genast hit och ge mig en stor puss!”

Serena gjorde som Blair, ställde sin gröna Hermès-väska på det välpolerade golvet och omfamnade den lille modeskaparen. Mopsarna sprang runt henne och gned sina platta, dreglande käftar mot hennes redan solbrända ben.

”Åh, kära nån, uppför er!” Bailey grälade på hundarna, men de brydde sig inte om honom utan fortsatte vifta glatt på sina små blonda bakdelar. ”Låt mig få presentera er, flickor. Det här är Azzedine, Coco, Christóbal, Gianni och Madame Grès.” Han nickade mot de glosögda hundarna. ”Ungar, det här är flickorna. Blair Waldorf och Serena van der Woodsen, mina nya muser. Var snälla nu!”

”Ska jag ta väskorna?” frågade en djup röst med svag tysk brytning. Blair vände sig om och fick se en gänglig kille med halvlångt hår komma in i rummet från den soliga korridoren som ledde till bakre delen av huset. Killen var klädd i en nött, orange t-shirt som knappt täckte hans kolafärgade biceps och slitna olivgröna cargoshorts som hängde nedanför knäna. Var hade hon sett honom förut? I

en Ambercrombie-katalog? I underkläderna på en reklamskylt på Times Square?

I sina drömmar?

"Nämen *heeej* Stefan", pep Bailey. "Flickorna ska bo i poolhuset."

"Det är klart." Stefan flinade och tog Blairs och Serenas väskor.

"Vi har fler i bilen", informerade Blair honom och beundrade hans svällande armmuskler när han lyfte upp hennes överfulla väska.

"Stygg flicka!" teaterviskade Bailey och fångade Blairs blick. Han lade en solbränd, om än orangeaktig, arm om hennes axlar och kramade lätt. "Visst är han en läckerbit?"

Blair nickade ivrigt, trots att anblicken av Stefans vältränade armar och solkyssta hår påminde henne om hennes en gång i tiden/kanske fortfarande stora kärlek, Nate Archibald. Solen verkade alltid trolla med Nates kropp. Han kunde ha på sig en töntig polo som han haft sen nian och de där fula Brooks Brothers-bermudashortsen hans mamma alltid köpte, och ändå vara löjligt sexig i sin solbränna.

När de svängt in till Baileys betong- och glashus för några minuter sedan hade Blair inte kunnat låta bli att snegla på grannhusens uppfarter i hopp om att få se Nates bil. Hans familj var alltid i Maine på somrarna, men hon hade hört att han bodde i deras nya strandhus i Hamptons medan han jobbade för sin lacrossetränare. Hon hade aldrig varit där, men det skulle vara här i närheten. Inte för att hon hade tänkt på det eller så.

Naturligtvis inte.

Det här var det sista sommarlovet i hela hennes liv - visst skulle de ha sommarlov på college också, men Blair

räknade med att de skulle fyllas av viktiga praktikplatser på modetidningar, arkeologiska utgrävningar i indiska öknar eller "antropologisk" forskning i södra Frankrike. Om bara åtta veckor skulle hon packa sin nya, krämfärgade BMW (en examenspresent från hennes jordenruntfarande, homosexuelle och charmerande pappa) och köra till New Haven för att börja sitt nya liv på Yale. Fram till dess var hon fast besluten att njuta av livet som musa. Hon skulle ägna dagarna åt att dricka kalla vodkadrinkar vid poolen och kvällarna åt att massera Stefans armmuskler. Eller leta efter Nate. Eller inte leta efter Nate. Eller något.

"Ditt hus är väldigt vackert."

Ljudet av Serenas röst väckte Blair ur dagdrömmarna. Hon slutade beundra Stefans välformade armar och såg på sin vän, som satt på golvet omgiven av Baileys hundar med ett lyckligt leende på läpparna. Hon var klädd i en lång Marni-klänning i bomull med tunna axelband och lila, virkad spetskant. På någon annan hade den bara sett hemsk, tantig och hippieaktig ut, men på Serena var den förstås urläcker.

"Jag är glad att mitt blygsamma hem lever upp till Serena van der Woodsens höga förväntningar", svarade Bailey.

Sex sovrum, sju badrum, voljär, poolhus, helikopterplatta och tennisbana. Väldigt blygsamt.

Serena lyfte upp Coco i famnen och kysste hennes förtjusande vanställda ansikte. Mopsen snörvlade och frustade lyckligt. Serena hade inte rullat runt på golvet med en hund sedan hon dejtade Blairs styvbror, Aaron. Hans hund, Mookie, hade dreglat ner hela Blairs sovrum och skrämt Kitty Minky, Blairs katt, så att hon kissat överallt - men Serena hade varit svag för honom i alla fall. Hon

undrade om Bailey skulle låta Coco sova hos henne i poolhuset på nätterna, som ett levande gosedjur.

”Någon har visst fallit för dig, Coco”, kuttrade Bailey och kliade hunden under hakan som om hon varit en hårig liten baby. ”Kom, kom. Ni ska få den stora rundvandringen.”

Blair blängde på de fyra andra hundarna, som tittade förväntansfullt på henne. Det sista hon behövde var någon dum jycke som dreglade på hennes linnetunika från Calypso.

”Den här vägen, flickor”, ropade Bailey och ledde de fem hundarna och två tjejerna som en skock ankor genom den enorma korridoren och in i huvuddelen av huset.

Korridoren var prydd med enorma Ellsworth Kelly-målningar som Blair kände igen från ett reportage om Winters egendom i förra sommarens *Elle Decor*, och ledde till ett gigantiskt kök med gjutna betongbänkar. På en av bänkarna stod en stor teakskål med klargula citroner. ”Det här är köket”, förklarade deras muntre värd. ”Men det enda ni egentligen behöver känna till är baren där borta.” Han pekade på ett hörnbord i metall, prytt med flera glaskaraffer. ”Tillåt mig ...”

Han gick fram till bordet, hällde en klar vätska över is och krossade myntablåd och gav glasen till Blair och Serena. Serena fick byta grepp om Coco för att kunna ta emot sin drink.

”Vad är det här?” frågade Blair och höjde sina mörka, perfekt välvda ögonbryn.

”Bara lite mintte till mina flickor!” Bailey tömde sitt eget glas i ett enda svep och fyllde det på nytt. ”Och kylskåpet är välfyllt, så det är bara att ta för sig. Säg ingenting till mig bara - det är ju badsäsong.”

”Just det”, sa Blair och motstod lusten att himla med ögonen. Gamla människor pratade alltid om att äta ordentligt, men hon tänkte äta så mycket glass och bröd hon ville och ändå vara urläcker i sin nya elfenbensvit- och himmelsblårandiga Blumarine-bikini.

Mums.

”Kom, kom.” Bailey öppnade dörrarna till den soliga pation. ”Där ligger poolen, och där ...” Han pekade på en låg betongbungalow som var som en mindre version av själva huset. ” ... har ni ert nya hem. Poolhuset. Jag vågar nog påstå att ni kommer att trivas där. Vi har satt igång luftkonditioneringen, lakanen är importerade från Umbrien och Stefan ordnar allt ni behöver.”

Allt?

”Det är bara två till ni helt enkelt *måste* träffa”, kvittrade Bailey, klappade i händerna och spillde ut resten av innehållet i glaset. ”Svetlana! Ibiza! Kom, kom!”

Fler hundar?

”Vi kommer, mister Winter!”

Två långbenta amasoner stormade ut hur poolhuset - deras poolhus - och rusade mot Blair, Bailey och Serena. Hundarna började skälla som galningar.

”Jag Svetlana”, meddelade tjejen med rumplångt vitblont hår och inga höfter på bruten engelska. Hon var klädd i pyttesmå orange bikinibyxor och hade två orange trekant över sina obefintliga bröst.

”Jag är Ibiza”, sa den andra tjejen med omsorgsfullt uttal. Kastanjefärgat hår ramade in hennes nästan rävliska ansikte, klarblå ögon och vita leende, som stördes något av två iögonenfallande stora framtänder. Hennes lavendel- och guldrandiga baddräkt var ett av de där förfärligt skurna plaggen som såg ut som en bikini bakifrån. Ett omsorgsfullt

placerat hål på framsidan blottade hennes ganska håriga navel.

Usch!

Ibiza, som lät mer som ett bilmärke än ett namn, lade handen på Blairs arm och kindpussades två gånger. Blair ryste till av fasa och insåg att tjejen, bortsett från de uppenbara tandproblemen, såg precis ut som hon. Hon vred sig ur tjejen grepp och studerade den andra modellen, som vid en närmare anblick var en utmärkt version av Serena, minus elegansen, värdigheten och New England-uppfostran. Vad fan var det här?

"Ibiza och Svetlana ska bli den nya kollektionens ansikten utåt. I annonserna", förklarade Bailey med en belåten suck. "Det är förstås ni två som är inspirationskällorna."

Förstås.

"De är här för att iaktta er. För att *vara* er, närmare bestämt", fortsatte han och höjde sitt glas med en dramatisk gest, som om han spelade huvudrollen i *Rent* på Broadway. "Jag vill att de ska personifiera era innersta väsen!"

Hu, läskigt.

"Trevligt att träffas." Serena sträckte fram handen mot modellerna, och började med sin dubbelgångare. Serena var alltid artig, men inte ens hon kunde låta bli att flippa ur inombords. Bortsett från den gälla rösten och den tveksamma smaken när det gällde badkläder var Svetlana en kopia av henne, men ändå inte. Det var som på Halloween i fyran, när hon och Blair hade klätt ut sig till sina klassföreståndare, inklusive peruker, fula koftor och bruna loafers.

”Det kommer att bli som ett enda stort pyjamasparty!” skrek Bailey, som en sexårig liten flicka.

Ibiza och Svetlana fnissade falskt. ”Kuddkrig!” skrek de med en mun, med kraftig öststatsbrytning.

”Herregud, ni båda är gudomliga!” Bailey slängde glaset på den vackra gräsmattan och applåderade ivrigt.

Blair blängde på de märkliga kopiorna av sig själv och Serena. I alla andras ögon såg de antagligen ut som glada, bekymmerslösa, undernärda Barbie-dockor, men Blair hade alltid varit mer uppmärksam än de flesta. Det var antagligen meningen att Svetlana och Ibiza bara skulle sitta och vänta på att Blair och Serena smittade av sig på dem, men Blair anade något annat i deras stickiga, utländska ögon. Något beräknande och väldigt bitchigt.

Man känner andra som man känner sig själv.

De här tjejerna var inte intresserade av andraplatsen. Ibiza och Svetlana hade definitivt egna planer.

Ja, då så.

Blair vände sig om, flinade mot Serena och var plötsligt väldigt glad över sin bästa kompis sällskap. Hon tog Serenas hand. ”Vi kyler ner oss lite”, viskade hon.

”Bra idé.” Serena förstod genast. Hon lät Coco slingra sig ur hennes grepp. Sedan kastade de sig i den frestande blå poolen, fullt påklädda, och tjöt när de landade i det kroppstempererade vattnet.

”Hjälp!” kved Bailey när det klorerade poolvattnet stänkte på hans blanka, vita linnebyxor. ”Det här”, sa han sedan till ingen särskild, ”är inspirerande. *Hilfe!* Stefan, fort, mitt skissblock! *Bitte*, snälla!”

Blair sänkte ner huvudet under den glittrande vattenytan och kände sitt mörka hår fladdra runt huvudet. Hon kom upp till ytan samtidigt som Ibiza såg konspiratoriskt på